

Totes Gebirge

Na rakouské skály po ocelových lanech



FOTO: ZDENEK JANKOVSKÝ

RADY NA CESTU

Na hory cestujte dobře pojištění a se správnými lidmi! Poučení vzejde ze skutečného zážitku autora: Když na Grosser Priel šplhali od vážně těžkou ferratou i ne příliš zkušené turisté ze Slovenska, jeden z nich si při pádu zlomil ruku. Když se o tom dozvěděl lékař výpravy, řekl: „Dám mu dva tramaly a dostatek tekutin. Do Bratislavy to vydrží...“

Jistící set na klettersteig:

- bezpečnostní úvazek
- smyce
- dvě karabiny
- brzda

Co bude na klettersteigu také potřeba?

- helma
- trekkové boty
- lehký malý batoh
- krém na opalování s filtrem
- lehkou čepici
- brýle proti slunci
- větrovka

Co naopak lze nechat doma?

- stan
- spacák
- zásoby vody, jídla a vařič

Kdo má rád široké rozhledy, zpocená záda pod batohem, ostřejší vítr na hřebenech skal a k tomu ještě trochu adrenalinu, pro toho byly stvořeny Totes Gebirge zhruba na půl cesty mezi Lincem a Grazem. Německý klettersteig, italsky via ferrata, není nic jiného než skalní výstup, který horolezci opatřili ocelovými lany a železnými kramlemi a žebříky tak, aby byl přístupný i zdatnějším turistům. Ovšem i onen zdatnější turista se při útoku na Grosser Priel pěkně zapotí. I námahou...

Nejjednodušší je vyrazit hned v pátek k večeru, po nejhorší dopravní špičce. Cíl cesty po silnici se jmenuje Hintertoder, velmi známé zimní lyžařské středisko. V létě tolik života v sobě sice nemá, ale

o to snáz se zde sežene přespační v rodinném penzionku. Po internetu je to nejsnazší.

Kolem vodopádů

Sobotní ráno je třeba posnídat už kolem sedmé, sbalit lehký batoh a vyrazit od usedlosti Johannishof nejprve údolím a potom lesem po značené cestě na Prielschutzhaus. Nádherná stezka později stoupá podél skalních vodopádů a skrz kapky potu na obočí jsou tu přenádherné výhledy skalnatou soutěskou zpět do údolí. Cesta k horské chatě pod Prielem trvá dvě až tři hodiny. Odměnou je třípatrový horský dům s domácí kuchyní a půllitrem ležáku za tři eura.

Jako na dlani jsou z terasy Prielschutzhausu (1420 m) k vidění oba zmiňované vrcho-

ly: na západ Spitzmauer a severně je Grosser Priel. Přestože jsme až dosud vystoupali dobrých tisíc výškových metrů, od obou vrcholů nás dělí zhruba ještě jednou tolik. Stačí ale slabá hodinka k odpočinku, silná polévka také za tři eura a je možné vyrazit na nižší a snazší vrchol: Spitzmauer (2446 m).

Cesta, skvěle značená, se vine nejprve romanticky klečí a vysokohorskými loučkami. Stoupá jen mírně. To až když přijdeme pod skalnaté sedlo mezi oběma vrcholy a objeví se první sněhový splaz, zaútočí stezka strmě vzhůru. Po vystoupaní nějakých dvou stovek metrů oznámí náhle prudký vítr fakt, že sedlo je naše! První vítězství dnešního dne byla útulná chata se sudovým pivem a tohle je už v pořadí druhý triumf.